

Kõik awaldašiwad waimustust, ainult kirjaniku kaasa ei jõudnud oma igawust warjata ja ütles kõrwalistujale: „Mina ei tunne niisukusest muusikust mingit lõbu, kus alles järele mõtlema pead. Kui mina noor olin, mängiti küllalt ka peenemaid muusikapalasi, kuid siis ei unustatud ka, wabest jekka nooremate jaoks mõnda walsi ja rahwalaulu mängida, millest iga inimene, noor kui wana aru saab. Alati ei taha ju mitte elu tõsiseid, auuwäkilisi külgeši meelde tuletada.“

Preili Alma ütelist meeldetuletades „tema juures ei olla kellegil tarwis palumist oodata,“ istus Tammemägi, kes kirjanikulaasa sõnu kuulnud oli, flaweri ette ja järgmisel filmapilgul helises „Kaerajaan“ läbi tua. Sellele järgnes Pulmalaul.“

Kõik oliwad nagu elektriseritud. — Praegu astus ka weel kunstmaali ja Wahtrik tuppa, kes ühe filmapilgu sõnataht seisis, siis aga kaja plaksutas ja kirjeldamata kiirusega toolid kõrwale lüftas ja pörandu waibad kokkukeeras.

„Mis teil ometi aru sees on, Wahtrik?“ hüüdis Alma.

„Selle järele wõib ju wäga hästi jalga keerutada,“ oli wastus, ja juba keerutas ta tuttawa nais-eigušlasega waltšitakti mõõda tuba.

Kirjaniku eit oli rõõmu pärast nagu nooreks saanud, kiigutas end sõhwal istudes ja lõi jalaga tatti juurde.

Noor perenaine tahtis end parajasti — selle segaduse pärast — mõne auuwäärt daame ja herra ees wabandada, kui Wahtrik teda ümbert kinni wõttis, ja temaga ümber keerutas. „Tahaksin näha kas ja weel tantsida mõistad —“

„Ma leian seda wäga kombewastase olema — niisugune jant —“ Tema nägu hõõgas häbi pärast.

„Talupoja jant on ilka kõige parem! — See on loomuliku elurõõmu awalduš. — Kuid see pois mõistab weel teistmoodi ka mängida. — Ta mõistab lõik.“

„Uih!“ — Kõik elektrilabambid oliwad ühel filmapilgul kustunud, ja ainult wastuwõtmise tuast paistis laualambi walguš nagu lange kuu paiste teiste tubadesse.

Kõhe oli Tammemäge teise tüli peale äle lainud ja algas Kuuwalge sõnate esimest oja niisuguse tundmusega, et lõik — pimedust unustades — hinge kinnipidades seišiwad ja kuulasiwad.

Siis pääses kiidutorm lahti, mis endisešt kaugelt äle läis.

Kuib kunstnik oli end kiiduwalduste eest ärapeitnud, teda ei olnud kušgilt leida.

Alma preili oli trööstimata. „Meie ei wõi ometi mitte pimedas — —? See on hirmus. Ma lähen kõhe — —“ Ta läks wälja Miinale kasku andma, et ta elektro-montöri kutsuks, seal nägi ta eeskojas meest, kes nurgas kahtlajest talitas. „Kes teie olete? Mis teil siin tegemist on?“

„Andke andeks, ma seän walgušuse jälle joonde, lõlas Tammemäge hääl nurgast, ilma et ta ennašt töös ekšitada oleks lastnud.“

„Teie — Teie mõistate ka seda?“ Alma naeris.

Wahtrik oli waherjal selle eest hoolitšenud et külaliste hea tuju kaotši ei lainud ta oli seinalt mandoline wõtnud ja mängis selle peale Italia rahwa wiisšid.

Korruga lõiwad elektri lambid kõigis tubades jälle põlema ja walgušit terwitati — nagu Italias — kätteleplakšutamijega. Seltškonnd oli kõige paremas tujus endine sunnitud olek oli kadunud, wanemad ašasiwad lõbusalt juttu, ja nooremad mängišiwad jeltškonndliši mängušid. Ka preili Alma oli ka rõõmšam kui kunagi enne. Seda märkas ka kirjaniku kaasa ja ütles proua Kuusikule: „Preili Alma on kõhe kümme aastat nooremaks läinud.“

Tammemägi oli kõrwalisešse tuppa lainud, et oma kaelust õieti seadida.

Alma tahtmata sai ta siin ägeda sõnawahetuse pealt kuulajaks, preili Alma ja „laenatud tüdruk“ wahel. — „See ei wõi ju olla, Miina. Teie proua lubas teid minule terweks õhtuks —“

„Ma ei tea, preili, see peab ekšitus olema — — ka meil on täna wõderad —“

„Aga mis ma siis tegema pean? Wõned külalistest on ka õhtušöögišs siia jääda lubanud —“

„Siis peate muidugi külmade toitudega läbi ajama —“

„Muidugi. Seda ma tean. Ega meie kušgilt jooja — —“

Müüd segas ka Tammemägi end jutuse „See õhtušööök tuleb palju odawam.“

„Tahate teie wast kofka mängida?“ oli pilkaw küšimine.

„Misparast mitte minu kõögiga on alati rahul oldud.“

Parajasti tuliwad kaks daamet šisse, et Almat õige tundelikult kaelustada. Kõik läšiwad ühes koos šaali.

Tammemägi läks kõõli. „Kuulge, preili,“ ütles ta Miinale. „Siin on teile raha, selle eest tooge mulle mis ma üles kirjutan. Raswast pekki, šibulat, šularaswa, hapukapsaid kaks toopi, sellešt saab wišt küllat.“ Ta kirjutas lõik üles.